(ప్రారంభం)

సాయంత్రం ఆరుగంటల వేళ

వేడి తగ్గినా వెలుగు తగ్గని మే నెల మధ్య భాగం.

పగలంతా తన ప్రతాపం చూపించి చివరికి ఓటమిని అంగీకరించటం వలన రగిలిన అవమానంతో ముఖం ఎర్ర చేసుకుని పడమటి దిశగా పారిపోతున్నాడు సూర్యుడు.

పడమటి కొండల్లోకి కృంగిపోతూ అతను విసిరిన ఆఖరి కిరణానికే జగన్నాధరావుగారి ముఖం ఎర్రబడిందేమో తెలియదుకానీ ఆయన మాత్రం చాలా గంభీరంగా వాలు కుర్చీలో వెనక్కి జేరబడకుండా బిగుసుకున్నట్లు కూర్చున్నారు.

అతనికి ఎదురుగా మరో కుర్చీలో మౌనంగా అరచేతిలో గీతలు గీసుకుంటూ కూర్చున్న అతని కూతురు వాసవి ముఖంలో మాత్రం ఏ రకమైన ఉద్విగ్నత గోచరించటంలేదు.

ఆ అమ్మాయి కట్టుకున్న లేత గోధుమరంగు షిఫాన్ చీర, నుదుటిమీద అందంగా ముసురుకున్న ముంగురులు, చెవులకు పెట్టుకున్న జూకాలు దక్షిణం దిశగా వీస్తున్న చల్లగాలికి సుతారంగా ఊగుతున్నాయి.

ఆ బంగ్లా బంజారా హిల్స్‌లో ఉన్న అందమైన కట్టడాల్లో ఒకటి. కేవలం శ్రీమంతులకే నివాసయోగ్యమైన ఆ ఏరియాలో తప్పిపోయిన దేవ కన్యల్లా అక్కడొకటి అక్కడొకటిగా దూరం దూరంగా వున్న మేడలు.

ఆ ప్రదేశం సిటీకి చాలా ఎలివేషన్‌లో ఉండటాన్న ఊరంతా ఫ్రేమ్‌లో బిగించిన సీన్‌లా కనిపిస్తోంది.

ఊరంటుకున్నట్లు సిటీలో అక్కడక్కడా విరగబూసిన గుల్‌మొహార్ చెట్ల ఎరుపుదనాన్ని చూస్తున్నారు జగన్నాథరావుగారు.

ఫ్లడ్‌లైట్ల కాంతిలో మరింత తెలుపుదనాన్ని నింపుకున్న బిర్లా మందిర్ వేపు కన్నార్పకుండా చూస్తోంది వాసవి.

జగన్నాధరావుగారి చూపులు అటూ యిటూ తిరిగి చివరికి కూతురు మీద కేంద్రీకృతమయ్యాయి.

ఆయన అసహనంగా కుర్చీలో కదిలి గట్టిగా నిట్టూర్చారు.

ఆయన నిట్టూర్పుకి ఎటో చూస్తున్న వాసవి చూపులు కూడా తండ్రి మీదకు మళ్ళాయి.

"పెళ్ళి గురించి నీకు సరయిన అవగాహన లేదు బేబీ" ఆయన మాటకి వాసవి అదోలా చూసి నవ్వింది.

"అవగాహన వుండబట్టే వ్యాపారంలాంటి పెళ్ళి వద్దంటున్నాను డాడీ" అంది వాసవి.

జగన్నాధరావుగారు బిగ్గరగా నవ్వారు.

వాసవి ఆశ్చర్యంగా చూసింది. తండ్రిని అంతగా నవ్వించిన విషయం ఏమిటో ఆమెకు అంతుబట్టలేదు.

"పెళ్ళంటేనే వ్యాపారం బేబీ. అది పెద్దలు చేసిన పెళ్ళయినా ప్రేమ వివాహమైనా చివరికి దారితీసేది వ్యాపారంలోకే. పెద్దలు కట్నకానుకలు యిచ్చి, ఆస్తిపాస్తులు చూసి కుదిరిస్తే దాన్ని వ్యాపారం అంటారు మీలాంటి పిల్లలు. ఏవో కనిపించని ఆదర్శాలతో కళ్ళను

కప్పేసిన ప్రేమతో కట్టుకుంటే అది నిజమైన వివాహబంధం అనుకుంటారు కాని ఆ మూడు ముళ్ళూ పడ్డాక రెండూ ఒకవేపే దారితీయటం నాకు తెలుసు. డబ్బు ప్రసక్తి లేనంత మాత్రాన ఒకరి అవసరాలు మరొకరి నుండి తీర్చుకోవడం వ్యాపారం కాదా?" అన్నారు ప్రశ్నిస్తున్నట్లు.

తండ్రి ఆలోచనా ధోరణికి విస్తుపోయింది వాసవి.

"నేనలా అనుకోవడంలేదు డాడీ! మనకిష్టమయిన వ్యక్తికోసం ఏదైనా చేయటంలో ఆనందం వుంది. ఆ తృప్తికి ఆ ఆనందానికి మీరు వ్యాపారం అని పేరు పెడితే నేనేం చెప్పలేను. నా దృష్టిలో వివాహ బంధం మహత్తరమైనది. అది కోరుకున్న వ్యక్తితోనే జరగాలి. అందుకే....అందుకే నాకిష్టమయిన వ్యక్తిని చేసుకునే అవకాశం నాకిమ్మంటున్నాను" అంది వాసవి చాలా నెమ్మదిగా.

"ఒకవేళ నేనీ అవకాశం నీకు యివ్వకపోతే?" ఆయన అర్థోక్తిగా ఆగి కూతురి ముఖంలోకి సాలోచనగా చూసారు.

వాసవి ఆయనవేపు దెబ్బతిన్నట్లు చూసింది.

సామోపాయానికి చిక్కని మనిషిని దండించయినా తన పని నెరవేర్చుకునే మనస్థత్వం ఆమెకు కొద్దిగానే తెలుసు.

కానీ ఆ ప్రయోగం చివరకి ఆయన కన్నకూతురిమీద కూడా ప్రయోగిస్తాడా అన్నదే అనుమానం.

"ఆ అవకాశం మీరు యిచ్చే తీరుతారని నాకు తెలుసు డాడీ. ఇది వ్యాపారం కాదు మీరనుకున్న రీతిలో మనుషుల్ని పదివేలు విసిరి మీవేపు తిప్పుకోటానికి. కనీసం నేను చిన్నపిల్లనయినా కాదు, బెదిరించి మీపని నెరవేర్చుకోవడానికి. ఏదికావాలో సరిగ్గా ఎంచుకోగలగటం ఎంచుకున్నది పొందగలగటం నాకు మీనుండే అలవడింది" అంది బింకంగా.

జగన్నాధరావుగారు మాట్లాడలేనట్లు కూతురివేపు చూసారు. పోయిన సంవత్సరమే మేజరయిన తన కూతురు పోస్టుగ్రాడ్యుయేషన్ ఆఖరి సంవత్సరం చేస్తోందని తెలిసిన ఆయనకు వాసవికేర్పడిన హక్కులగురించికూడా బాగా తెలుసు.

మనిషి చెయ్యిజారిపోతున్నాడు అని అనిపించినప్పుడు పౌరుషానికి పోయి పని చెడగొట్టుకోటం అతనికిష్టంలేని విషయాల్లో మొదటిది.

ఆ తర్వాత ఆయన కొంచెం మెత్తబడ్డట్లు "పెళ్ళికొడుకుని చూస్తే నీ అభిప్రాయం మారుతుంది బేబీ" అన్నారు.

వాసవి నిరసనగా నవ్వింది.

"అప్రస్తుతమైనా ఒక విషయం చెబుతాను వింటారా డాడీ?" అంది కాస్త నవ్వుతూ.

జగన్నాధరావుగారు కనుబొమ్మలెత్తి ఏవిటన్నట్లు చూసారు.

"అప్పటికి నాకు చాలా చిన్నవయసే. కానీ ప్రతివిషయాన్ని చిన్నతనంనుండీ జ్ఞాపకాల అట్టడుగు పొరల్లో నిక్షిప్తం చేయడం నాకు అలవాటు. అమ్మతో షాపింగ్‌కి వెళ్ళేదాన్ని. అమ్మ షాపులో బట్టలు కుప్పగా పోయించి తనకు నచ్చిన చీరలు ఏరేది. అందుకు పట్టిన టైం గురించి వేరే చెప్పనక్కరలేదనుకుంటా. అవన్నీ పేక్ చేసి బిల్లు చేయమని చెప్పి మరో షాపులోకి వెళ్ళేది. అక్కడా మళ్ళీ ఇదే బిజినెస్. అలా ఎన్నో షాపులు. బయట ఎండలో డ్రైవర్. చమటలు కక్కుతూ మమ్మీకూడా నేను నీరసంగా వ్రేళ్ళాడిపోతూ. అలా తిరిగి తిరిగి ఎక్కడో ఏదో షాపులో తనకి నచ్చినవి తీసుకుని మిగతావారిని వదిలేసి నిర్లక్ష్యంగా యింటికి వచ్చేసే మమ్మీని చూస్తే ఆమె ధైర్యానికి నాలో ఆశ్చర్యం. మరో ప్రక్క బయట పెట్టలేని అయిష్టత. ఆ తర్వాత ఆ చీరలు అక్కర్లేదంటూ మీరా షాపులకి ఫోన్ చేసి చెప్పటం మీ పలుకుబడికి వాళ్ళంతా నోర్లు మూయటం. మీకు తెలుసు. ఏ చిన్న వస్తువైనా ఎన్నుకున్నాక మార్చటం నాకు నచ్చనిపని" అంటూ నవ్వింది వాసవి.

"అంటే అనంత్‌నే పెళ్ళి చేసుకుంటానని చెప్పటమా?" జగన్నాధరావుగారు రెట్టించారు.

ఆయన గొంతులో అదుపు తప్పుతున్న కోపాన్ని పసిగట్టగల్గింది వాసవి.

కోపతాపాలకి వెనక్కి తగ్గిపోవాల్సిన విషయం కాదది. వాసవికి తండ్రిని ఎదిరించాల్సిన పరిస్థితి ఏర్పడినందుకు కాస్త బాధ కలిగి దాన్ని దిగమింగింది.

"అనంత్‌లో మీకు నచ్చనిదేవిటి?" అంది వాసవి ఎదురు ప్రశ్న.

"డబ్బు లేకపోవటం" ఆయన గొంతు ఖంగున మ్రోగింది.

"అదంత పెద్ద సమస్య కాదనుకుంటా డాడీ. ఈరోజు పుట్టు దరిద్రుడు రేపు కోటీశ్వరుడు కావొచ్చు. కానీ ఈ రోజు మనసు లేనివాడు రేపు మనసున్న మనిషి కాలేడు."

"అనంత్ నీ దృష్టిలో అంత గొప్పవాడా?" జగన్నాధరావుగారి కంఠంలో వెటకారం.

"ప్రేమించినవాడు గొప్పవాడుగా కనిపించడం సహజంకదా డాడీ. కానీ నేను అలా చెప్పను. అతనికీ కొన్ని బలహీనతలుండొచ్చు. ఆ మాటకొస్తే నాకు మాత్రం వుండవా? కాని యివి భయంకరమైనవి మటుకు కాదు. వాటివల్ల మా బ్రతుకులు చిన్నాభిన్నం కావు. అనంతంటే నాకు చాలా యిష్టం. దాన్ని చంపే ప్రయత్నం దయచేసి చేయకండి" అంది అర్థింపుగా.

జగన్నాధరావుగారి ముఖంలో ఒకలాంటి ఎర్రదనం. "నీ అంచనాలని అతను తారుమారు చేస్తే?" ఓటమిని ఒప్పుకోలేని అతని మనసులోంచి వచ్చిన ఆఖరి ప్రశ్నది.

"అప్పుడు మీమాటే వింటాను డాడీ" అంటూ వాసవి అందమైన పలువరస మెరిసేటట్లుగా నవ్వింది.

ఆ నవ్వులో తనే గెలుస్తాననే ధీమా చూసి జగన్నాధరావుగారు తల పంకించారు.

ఆయన లేచి నిలబడి కూతురి ముఖంలోకి దీక్షగా చూసి "కానీ బేబీ ఈ పెళ్ళి నా చేతులమీదుగా మాత్రం జరగదు." అన్నారు స్థిరంగా.

వాసవి కూడా లేచి నిలబడింది.

ఆ తర్వాత తను కూర్చున్న కుర్చీ వెనకగా వచ్చి దానిమీద చేతులుంచి ఊగుతూ "ఈ పెళ్ళి జరిగిన క్షణం నుంచి నేనీగడప త్రొక్కను. ఓకే డాడీ" అంది చిరునవ్వుతో.

ఈసారి జగన్నాధరావుగారు సీరియస్‌గా చూడలేదు. ఆయన కూడా నవ్వి "సరే బేబీ" అన్నారు.

కానీ ఆ క్షణం ఆయన మస్తిష్కంలో మెరిసిన మెరుపు వాసవికి తెలియదు.

ఆయన వెనుతిరిగి మెల్లగా అడుగులు వేస్తూ మేడ దిగుతోంటే ఆయన్ని బాధపెట్టానేమోనన్న దిగులు వాసవిని ఆవరించింది. కానీ అనంత్‌ని చేసుకోవటానికి అంగీకరించవచ్చుగా. ఆయనకంత పట్టుదల దేనికి? తాడు రెండువేపులా బిగించి లాగినప్పుడే తెగుతుంది. ఇందులో కేవలం తన బాధ్యతేలేదు. తండ్రిమీద ప్రేమకోసం తను అనంత్‌ని వదులుకోలేదు. అలా వదులుకోటానికి తను అనంత్‌ని ప్రేమించలేదు. అనంత్ కోసం తాను ఏదయినా వదులుకోటానికి సిద్ధమే..! వాసవి నిట్టూర్చింది.

అకస్మాత్తుగా వచ్చిన వాసవిని చూసి అనంత్ కంగారుగా లేచి గబగబా చొక్కా తొడుక్కున్నాడు.

వాసవి యిబ్బందిగా గుమ్మంలో నిలబడింది.

కంగారుగా సిగరెట్ యాష్‌ని, ఖాళీ సిగరెట్టు పెట్టెల్ని ఓ పక్కకి కాలితో త్రోసి, కుర్చీలోవున్న బట్టల్ని మంచమ్మీద పడేసి "కూర్చో" అన్నాడు.

వాసవి మెల్లిగావచ్చి కుర్చీలో కూర్చుంది.

"నువ్వొచ్చావేమిటి? కబురుచేస్తే నేనే వచ్చేవాణ్ణిగా" అన్నాడు మంచం మీద కూర్చుంటూ.

"అంత టైమ్ లేక" అంది చుట్టూ చూస్తూ వాసవి.

"ఏమిటంత అర్జంటు?" అంటూ సిగరెట్ వెలిగించబోయాడు అనంత్.

"ప్లీజ్, కనీసం నేను వున్నంతసేపు సిగరెట్ కాల్చకు. ఐ హేట్ దిస్ ఎట్మాస్ఫియర్" అంది వాసవి చిరాకునణుచుకుంటూ.

"నీలాంటి ధనికురాలు యిలాంటి వాతావరణాన్ని అసహ్యించుకోటంలో ఆశ్చర్యంలేదు. బట్, ఈ వాతావరణంలో పెరిగిన వ్యక్తినే కోరుకుంటున్నావన్న సంగతి నువ్వు మరచిపోకూడదు" అంటూ సిగరెట్‌ని తిరిగి పాకెట్‌లో పెట్టేసాడు అనంత్.

వాసవి అనంత్ వైపొకసారి చూసింది. అతను కట్టుకున్న లుంగీ నల్లగా మాసింది. వేసుకున్న బనీనుకి సన్నటి చిరుగులు.

ఆమె మనసదోలా అయ్యింది.

అదికూడా ఒక్క క్షణమే.

ఆ వెంటనే అనంత్ తెలివితేటలు మాటల్లో గాంభీర్యం నడకలో ఠీవి కళ్ళలో చురుకుదనం పెదవి వంపులో చిలిపిదనం గుర్తొచ్చి అంతకు ముందు ఆమెలో ముసిరిన నిర్లిప్తతని సుడిగాలిలా అవతలికి నెట్టేసి ఆమెని మురిపింపచేసాయి.

"నేను అసహ్యించుకుంటున్నది ఈ అపరిశుభ్రమైన వాతావరణాన్ని కానీ నీ బీదరికాన్ని కాదని ఆమెకు చెప్పాలనిపించినా తనొచ్చిన పని అది కాదని విరమించుకుంది.

"డాడీ నా పెళ్ళి నిశ్చయించారు" అంది వాసవి కళ్ళు దించుకుని.

"ఎప్పుడు?" అనంత్ ఆశ్చర్యంగా కళ్ళెగరేసాడు.

"ఎప్పుడు కాదు ఎవరితోనని అడుగు జగదీష్ అనే కోటీశ్వరుడితో. పెద్ద బిజినెస్ మాగ్నట్. డాడీలాంటి వాళ్ళని డజన్లకొద్దీ కొనేయగలడట"

"ఐసీ! మీ డాడీకి బిజినెస్‌లో నష్టం వచ్చిందని వినికిడి. ఇంత గొప్ప అల్లుణ్ణి ఎట్లా కొంటున్నాడబ్బా" అంటూ నవ్వాడు అనంత్.

వాసవి చిరుకోపంగా చూసిందతనివైపు.

"మా డాడీ కట్నం ఎలా యిస్తున్నాడన్నది నిన్ను కనుక్కోమనడానికి నేను ఇక్కడికి రాలేదు" అంది వాసవి.

ఆమె గొంతులో ఒలికిన కోపాన్ని గమనించాడు అనంత్. వెంటనే లేచి నిలబడి వాసవి చేతిని తన చేతిలోకి తీసుకుంటూ "సారీ వాసవి నీకు కోపం తెప్పించేనా? ఎండలో వచ్చావు. నీకు ప్రస్తుతం మంచినీళ్ళు తప్ప మరేం ఇవ్వలేను" అంటూ గ్లాసుకడిగి కూజాలో నీళ్ళువంపి అందించాడు.

వాసవి కాదనకుండా ఆ నీళ్ళు త్రాగింది.

"ఇప్పుడు చెప్పు నన్నేం చేయమంటావో?" అనంత్ బుద్ధిమంతుడిలా చేతులు కట్టుకుని అడిగాడు.

వాసవి అతనివేపు విచిత్రంగా చూసింది.

యూనివర్సిటీ కాంపస్‌లో అతనెంత బ్రైట్‌గా కనిపిస్తాడో ఆ గోడలు దాటి బయటకొస్తే అతనంత చవటగా అనిపిస్తాడు వాసవికి.

"నువ్వొత్త ఇడియట్‌వి" అంది వాసవి కోపంగా.

"అయ్ ఎడ్మిట్" అన్నాడతను నవ్వుతూ.

"పెళ్ళి శుభలేఖలు పంచడానికి డాడీ నిన్ను తీసుకు రమ్మంటే వచ్చాను" అంది వాసవి.

అనంత్ బదులుగా నవ్వి "మరీ అంత సీరియస్ అయితే ఎలా? పెళ్ళి యిష్టంలేదని మీ డాడీకి చెప్పలేకపోయావా?" అన్నాడు.

"చెప్పాను. అంత మాత్రాన కథ యింతటితో ఆగదు. ఈ జగదీష్‌ని కాకపోతే మరో లోకేష్‌ని తెస్తాడు మా డాడీ. అందుకని అనంత్‌ని తప్ప మరొకర్ని చేసుకునే ప్రసక్తిలేదని. ఈ విషయంలో ఎలాంటి మార్పూ ఆశించవద్దని తెగేసి చెప్పాను" అంది వాసవి ప్రతిపదం నొక్కి పలుకుతూ.

"మై గుడ్‌నెస్. చాలా తొందరపడ్డావు వసూ" అన్నాడు అనంత్ గాభరాగా.

వాసవి దెబ్బతిన్నట్లు చూసింది.

"ఏం, మన పెళ్ళి విషయంలో నీకేమైనా అభ్యంతరాలున్నాయా?" వాసవి కోపంగా అడిగింది.

అనంత్ అనునయంగా "అదేం కాదు. మన పెళ్ళి జరుగుతుంది. కానీ ఇప్పుడే కాదు" అన్నాడు.

"ఎందుకని?" వాసవి సీరియస్‌గా అడిగింది.

"ఎందుకని అంటే ఏం చెప్పాలి? నాకింతవరకూ ఉద్యోగం లేదని నీకు తెలుసు. చదువు పూర్తికావడానికి మరో సంవత్సరం టైముంది. ఇప్పుడు పెళ్ళి చేసుకుని నిన్నెలా పోషించాలి?" అన్నాడు. అనంత్ దీనంగా.

"అదా నీ భయం ఫర్వాలేదు. నేను నా చదువు డిస్ కంటిన్యూ చేసి ఏదైనా ఉద్యోగం చేసి నీ చదువు పూర్తి చేయిస్తాను. నీ భవిష్యత్తు పాడు చేయను. కానీ మన పెళ్ళి వెంటనే జరిగిపోవాలి" అంది వాసవి ధైర్యం చెబుతున్నట్లు.

"అదంత తేలికకాదు వసూ. మీడాడీ దయాదాక్షిణ్యాల మీద యింతవరకూ నా చదువు కొనసాగింది. నిన్ను పెళ్ళిచేసుకుంటే ఆయన భగ్గున మండిపోతారు. ఆయన్ని నొప్పించటం మనకు క్షేమంకాదు"

వాసవి నిరసనగా నవ్వింది.

"మాటిమాటికి ఆయన దయాదాక్షిణ్యాలంటూ నిన్ను నువ్వు న్యూనత పరచుకోకు. నువ్వు డైమండ్‌వి. దానికి సానపట్టటం మాత్రమే ఆయన చేసిన పని నువ్వు ఆయన ప్రాణాన్ని కాపాడావు బదులుగా ఆయన నీకు ఆర్థిక సహాయం చేసారు. దానికోసం మరీ వెన్నెముకలేని వాడిలా మాట్లాడకు" అంది వాసవి విసుగ్గా.

"ఎప్పుడో ఏదో జరగబోతుందని కూర్చున్న కొమ్మని నరుక్కోటం ఆయన చేసిన సహాయాన్ని తేలిగ్గా తీసెయ్యటం మంచిపనికాదు వాసూ"

వాసవికి అనంత్ ధోరణి అర్థంకాలేదు.

"అనంత్ ఈ డొంక తిరుగుడంతా దేనికి? డాడీ నీతో నా పెళ్ళి అసంభవం అన్నారు. నేను నీతో తప్ప నా పెళ్ళి జరగదని చెప్పి అడుగు బయటపెట్టాను. ఏది సంభవమో నువ్వు ఎంత త్వరగా చెబితే అంత త్వరగా వెళ్ళిపోతాను" వాసవి లేచి నిలబడింది.

ఆమె ముఖం కందిపోయింది. ఆమె పెదవులు వస్తున్న దుఃఖాన్ని ఆపటాన్ని అదురుతున్నాయి. అనంత్ ఖంగారుగా లేచి వాసవి చేతులు పట్టుకున్నాడు.

"అరె నువ్వెప్పుడూ తొందరపాటు మనిషివే. మన ప్రేమ అబద్ధమని మన పెళ్ళి జరగదని నేను అనలేదే ఇన్నాళ్ళ మన సాంగత్యంలో ఈ రోజు మన పెళ్ళి జరుగుతుందా లేదా అని మాట్లాడుకోవడమంటే నాలుగేళ్ళు వెనక్కి వెళ్ళటమే కానీ నేను కోరేది కొంత గడువు మాత్రమే. ఈ లోపున నేను మీ డాడీని కన్విన్స్ చేసి ఆయన చేతులమీదుగా మన పెళ్ళి జరిపించే ఏర్పాటు చేస్తాను" అన్నాడు బ్రతిమాలుతున్నట్లు.

"అది అసంభవం. మా డాడీ గురించి నాకు బాగా తెలుసు. ఆయన నిన్ను చూసి జాలిపడగలరేకానీ అభిమానం పెంచుకుని బంధుత్వం కలుపుకుంటారని ఆశించకు" అంది వాసవి.

"అందుకోసం ఉన్నపాటున ఆయన్ని హర్ట్ చేసి నిన్ను పెళ్ళిచేసుకోగల తెగింపు నాలో లేదు."

వాసవి విస్ఫారిత నేత్రాలకి అనంత్ సరిక్రొత్తగా కనిపించాడు. ఈ అనంత్ తను ప్రేమించి, ఆరాధించిన అనంతేనా? వాసవి దిగ్భ్రాంతిగా చూసింది. అనంత్ కళ్ళు దించుకున్నాడు.

"ప్లీజ్ అలా కోపం తెచ్చుకోకు నేను నిన్ను మనస్ఫూర్తిగా ప్రేమిస్తున్నాను. నా ప్రేమను శంకించకు. నీకు కానీ నా జీవితాన్ని కలలో కూడా ఊహించలేను కానీ గాలివాటుగా తిరుగుతోన్న నన్ను చేరదీసి, యింత చదువు చెప్పించి మనిషిగా నిలబెట్టిన వ్యక్తి గుండెల్లో ఉన్నపాటుగా బాకు దించగల ధైర్యం నాకులేదు. ఆయన అంగీకారంతోనే నిన్ను పెళ్ళిచేసుకుంటాను" అనంత్ దీనంగా ఆమె చేతులు పట్టుకున్నాడు.

వాసవి విసురుగా అతని చేతులు విదిలించి కొట్టింది. ఆమె కళ్ళు మొదట తీక్షణంగా ఎర్రబడి, ఆ వేడికి తట్టుకోలేనట్లు వర్షించసాగాయి.

ఆమె కంపిస్తోన్న పెదవులతో "అనంత్ నిన్నెంతో అర్థం చేసుకున్నానని మన ప్రేమ అపూర్వం అనుకున్నాను. నీ తెలివి తేటలతోనే నీ హృదయాన్ని కొలిచాను. అదే నేను చేసిన పొరపాటు. నువ్వెదగని ఎత్తులో నిన్ను ఊహించి నీకు ప్రేమ నివాళులు అర్పించాను. ఈరోజు నువ్వు భూమిలోకి కృంగిపోతుంటే నేను చూడలేకపోతున్నాను. ప్రేమించిన వ్యక్తిని పెళ్ళిచేసుకోమని అడగాల్సి రావటమే ఆడదానికి ఒక దౌర్భాగ్యం. అతను తిరస్కరించడం ఆ ప్రేమకు సజీవ దహనం. నీలోని అసలు స్వరూపం నాకిప్పుడు బాగా అర్థమయింది వస్తాను" అంటూ బుసలు కొడ్తున్న త్రాచులా వెనుతిరిగింది వాసవి.

"ప్లీజ్ వసూ"

వాసవి గడపదాటుతూ ఛీత్కారంగా వెనుదిరిగి చూసింది. "నిన్ను చాలా అనాలని వుంది కానీ అనంత్ నువ్వేమిటో తెలిసిపోయాక నీతో మాటలు పెంచడం అంత నికృష్టమైన పని మరొకటి వుందా?"

"నా మాట విను వాసవీ తొందరపడకు" అనంత్ మరో అడుగు ముందుకు వేసి వాసవికి దగ్గరగా వచ్చాడు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments